

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: J. T., narozen dne X
bytem X
t. č. VTOS Věznice Břeclav
zastoupen advokátem Mgr. Richardem Špíškem, ev. č. ČAK 12000
sídlem Kobližná 71/2, 602 00 Brno

proti
žalované: Vězeňská služba České republiky, Věznice Břeclav
sídlem Za Bankou 3087/3, 690 02 Břeclav

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. října 2020, č. j. VS-186859-9/ČJ-2020-803830

takto:

- I. Rozhodnutí Vězeňské služby České republiky, Věznice Břeclav ze dne 23. října 2020 č. j. VS-186859-6/ČJ-2020-803830, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15.342 Kč, a to k rukám Mgr. Richarda Špíška, se sídlem Kobližná 71/2, 602 00 Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 23. listopadu 2020 se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalované (dále též „věznice“) ze dne 23. října 2020, č. j. VS-186859-9/ČJ-2020-803830, kterým byla zamítnuta stížnost žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odsouzenému ze dne 21. října 2020, č. j. VS-186859-6/ČJ-2020-803830.
2. Napadeným rozhodnutím ředitel Věznice jako příslušný správní orgán dle § 52 odst. 3 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o výkonu trestu“) rozhodl dle § 52 zákona o výkonu trestu o stížnosti žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým byl žalobci dle § 46 odst. 3 zákona o výkonu trestu uložen kázeňský trest „celodenní umístění do uzavřeného oddílu na 15 dnů nepodmíněně“, neboť žalobce porušil základní povinnosti odsouzených, a to zejména § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu, a to tím, že jako odsouzený konzumoval návykové látky – metamfetamin.

II. Obsah žaloby

3. Předně žalobce uvádí, že dle jeho názoru v případě souzeného kázeňského přestupku absentovalo na jeho straně zavinění, byť ve formě nedbalosti, jak je vyžadováno § 46 odst. 1 zákona o výkonu trestu.
4. Ze strany žalované také došlo k nesprávnému hodnocení důkazů, které byly v průběhu řízení provedeny. Žalobce se ve věci vyjádřil tak, že si není vědom toho, že by požil jakoukoliv látku, která by mohla obsahovat metamfetamin. Následně byl proveden výslech J. K., který vypověděl, že skutečně on sám vhodil látku obsahující metamfetamin do kávy žalobce zcela bez jeho vědomí. Poukazuje na to, že vyšetřování i hodnocení důkazů na straně žalované probíhalo tendenčně a účelově v neprospěch žalobce.
5. Napadené rozhodnutí žalobce považuje rovněž za nepřezkoumatelné, neboť z odůvodnění rozhodnutí nelze jakkoliv zjistit, že by v průběhu šetření vyvstaly jakékoliv pochybnosti o vině žalobce, že by existoval jakýkoliv důkaz, který by zpochybňoval vinu žalobce. Nadto správní spis neobsahoval ke dni nahlížení právního zástupce žalobce (11. listopadu 2020) protokoly či jakékoliv jiné záznamy o výpovědi žalobce či odsouzeného J. K. Nakonec neobsahuje ani listinu dokládající výsledky konfirmačního testu provedené Ústavem soudního lékařství v Brně, když je na tento důkaz v rozhodnutí odkazováno.
6. Žalovaná také poukazovala na to, že tvrzení obou, tj. žalobce i J. K., o tom, že přiznání odsouzeného K. bylo spontánní, a nikoliv protislužbou vyvrací ta skutečnost, že žalobce je ekonomicky lépe zabezpečen než J. K. Toto však není a nemůže být důkazem vyvracejícím věrohodnost výpovědi odsouzeného J. K. Aby žalovaná mohla dospět k takovému závěru, bylo by třeba k takovému závěru provést konkrétní důkazy. Ty nebyly provedeny a ani nebyly označeny. Taktéž úřední záznam o podání vysvětlení vychovatele Bc. L. Š. ze dne 22. října 2020 považuje žalobce za vypracovaný „na objednávku“, aby rozhodnutí o stížnosti ze dne 23. října 2020 vůbec bylo možné nějak odůvodnit. Nadto byl tento záznam vypracován až poté, co bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí o uložení kázeňského trestu žalobci, k čemuž došlo dne 16. října 2020. Postupem žalované došlo k popření zásady *in dubio pro reo*.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná v rámci svého vyjádření, které zdejšímu soudu došlo dne 21. prosince 2020, navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Na úvod vyjádření žalovaná zdůraznila, že na rozhodování dle zákona o výkonu trestů nelze klást nároky srovnatelné s jinými rozhodnutími správních orgánů nebo soudů, neboť zde významně vystupuje požadavek na flexibilitu rozhodování (srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3239/09 ze dne 4. února 2010).
8. Z pohledu žalované je nesporné, že v moči žalobce byly nalezeny zakázané návykové látky, přestože mu lékařem takové látky v inkriminované době podány nebyly. Uvedené je podloženo důkazy ve správním spisu - orientační toxikologické vyšetření moči a výsledek konfirmačního vyšetření moči Ústavem soudního lékařství Brno. Jelikož je odsouzeným zakázáno návykové látky konzumovat, došlo tímto k porušení povinnosti stanovené v § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu. K nedbalostnímu zavinění z pohledu žalované postačí, že žalobce, ač obeznámen se zákazem plynoucím z § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu, si byl vědom, respektive si vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl být vědom toho, že návykovou látku konzumuje. V tomto konkrétním případě si žalobce měl a mohl být vědom prostředí výkonu trestu odnětí svobody, kde se nachází odsouzení za velmi různorodou trestnou činnost, často spojenou i s výrobou, přechováváním a konzumací návykových látek. Prostor věznice je nutno chápat odlišně od bezpečného prostředí rodiny či osob blízkých. Žalobce si měl a mohl být vědom rizika průniku návykových látek do věznice. S ohledem na tuto skutečnost měl věnovat zvýšenou pozornost riziku kontaminace především potravin a nápojů těmito látkami.
9. Žalobce dále v žalobě namítá, že vyšetřování věci, tak posuzování důkazů na straně žalované probíhalo od samého počátku tendenčně a účelově na straně žalobce. Žalovaná toto tvrzení žalobce odmítá. Podání vysvětlení odsouzeného J. K. nebylo učiněno v rámci kázeňského řízení. Bylo provedeno před pověřenými orgány VS ČR v rámci objasňování a prověřování trestné činnosti osob ve výkonu trestu odnětí svobody a nebylo tak součástí řízení o kázeňském přestupku. Správní orgán v řízení o kázeňském přestupku vycházel z dostupných důkazů, přičemž řízení bylo velmi ztíženo neochotou žalobce jakkoli být účasten na prvostupňovém řízení, kdy se žalobce odmítal vyjádřit a podepsat záznam o kázeňském přestupku, včetně vyjádření odsouzeného před uložením kázeňského přestupku, rovněž se odmítl seznámit s rozhodnutím o uložení kázeňského trestu a převzít rozhodnutí.
10. K osobě K. žalovaná uvádí, že podání vysvětlení ve prospěch žalobce učinil před pověřenými orgány VS ČR dne 8. října 2020. Následně dne 16. listopadu 2020 sám K. požádal o pozměnění výpovědi a téhož dne podal upravené vysvětlení ve věci. Sdělil, že jeho dřívější vysvětlení bylo nepravdivé a uvedl, že byl svědkem, jak žalobce u stolu vytáhl tzv. psaníčko, z něj na stůl vysypal bílou krystalickou látku, udělal si tzv. lajnu a aplikoval si ji. Dále uvedl, že nabídl žalobci, že vezme celou věc na sebe a žalobce s tím měl souhlasit. Důvodem měla být vidina možné odměny od žalobce po propuštění z výkonu trestu. Následně se svoje původní podání vysvětlení rozhodl změnit, když si uvědomil možné následky. Toto pozměněné podání vysvětlení odsouzeného J. K. potvrzuje tvrzení správního orgánu o nevěrohodnosti původního podání vysvětlení (včetně motivace odsouzeného K.).

IV. Replika žalobce

11. Žalobce v rámci repliky, která zdejšímu soudu došla dne 30. ledna 2021, uvedl, že nerozporuje nutnost flexibility kázeňského rozhodování ve věznicích. Odmítá však, že by za předpokladu toho, že mu byla předmětná látka skutečně umístěna do jeho kávy spoluvězněm bez jeho vědomí, bylo na jeho straně zavinění, byť ve formě nevědomé nedbalosti. Žalobce zásadně nesouhlasí s tvrzením žalované, že si měl být vědom možnosti průniku návykových látek do prostředí výkonu trestu odnětí svobody. Naopak, žalobce je přesvědčen, že se může důvodně domnívat, že takové látky se v prostředí věznice nenacházejí. Pokud ano, jedná se o zásadní pochybení žalované, která má zákonnou povinnost zamezit takovému stavu, aby osoby ve výkonu trestu měly návykové látky k dispozici.
12. Pokud jde o podání vysvětlení odsouzeného J. K., žalovaná zmiňuje, že se nejednalo o důkaz v rámci kázeňského řízení vedeného proti žalobci, a proto neměla povinnost z něj při kázeňském řízení vycházet. Pokud však současně žalovaná tvrdí, že by při rozhodování o vině žalobce bylo vycházeno z dostupných důkazů (následující věta na straně 2 vyjádření žalované), jedná se o logický rozpor – výpověď odsouzeného Kováče byl dostupný důkaz, proto z něj mělo být vycházeno.
13. Pokud jde o předloženou výpověď odsouzeného J. K. ze dne 19. listopadu 2020, když o provedení změny výpovědi odsouzený K. sám požádal dne 16. listopadu 2020, tuto situaci považuje žalobce za jednoznačně účelový stav vyvolaný žalovanou. Žalobce se zdrží spekulací, co bylo motivací odsouzeného K. takto svoji výpověď změnit. Z procesního hlediska žalobce namítá, že "druhá" výpověď odsouzeného K. je ze dne 19. listopadu 2020, tj. z doby, kdy již bylo ve věci pravomocně kázeňsky rozhodnuto. Z uvedeného důvodu pak žalobce namítá, že jako důkaz není tato výpověď v nynějším soudním řízení přípustná.

V. Posouzení věci

14. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z § 51 odst. 1 s. ř. s.
15. Ze správních spisů poskytnutých zdejšímu soudu žalovaným vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, tyto podstatné skutečnosti.
16. Dne 26. září 2020 bylo na základě rozhodnutí ředitele Věznice v objektu Poštorná na oddíle P3 dle ML č. 5/2011 provedeno monitorování u žalobce, orientační vyšetření moči na přítomnost návykových látek při použití multipanelu monitoring drog Drug Screen, nal von minden – BUP, BDZ, FYL, MET, MOR/OPI, THC, TML, CREA, pH. Testem byla zjištěna přítomnost metamfetaminu (č. 1. 4 ve správním spise). Vzorek moči byl následně odeslán do laboratoře Ústavu soudního lékařství v Brně ke konfirmačnímu vyšetření, který byl dne 2. října 2020 konfirmován a 6. října 2020 byl Věznici doručen výsledek konfirmace s potvrzením přítomnosti metamfetaminu v moči. Žalobce neužíval žádné léky ordinované lékařem, které by mohly ovlivnit výsledek testu (č. 1. 5 ve správním spise).

17. Součástí správního spisu jsou také úřední záznamy o podání vysvětlení (č. 1. 2 a 3 ve správním spise). Z výpovědi inspektora prap. J. K. a inspektora nrap. J. S. vyplývá, že dne 26. září 2020 bylo na základě rozhodnutí ředitele Věznice provedeno orientační vyšetření moči u žalobce, přičemž oba svědci vylučují záměnu moči.
18. Po shromáždění výše uvedených podkladů správní orgán prvního stupně vydal dne 21. října 2020 rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odsouzenému. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce stížnost (č. 1. 7 ve správním spise).
19. Po vydání prvostupňového rozhodnutí byl do správního spisu založen úřední záznam (č. 1. 8 ve správním spise) ze dne 22. října 2020, který obsahuje vyjádření vychovatele VT Bc. L. Š. Z výpovědi této osoby vyplývá, že žalobce od počátku svého pobytu ve věznici Břeclav dává najevo dalším odsouzeným svoji pravděpodobně dobrou finanční situaci, kdy mimo jiné nabízel prostřednictvím svého advokáta finanční dar věznici. Také jeho nákupy ve vězeňské prodejně považuje vychovatel za nadstandartní. Nakonec uvedl, že co se týká jeho pracovního nasazení, žalobce se vyhýbá každodenní pracovní činnosti pro věznici, spočívající v úklidu na oddělení. Odmítá rovněž i pracovní zařazení na venkovní pracoviště, kdy jako důvod uvádí, že není zvyklý na manuální práci.
20. Dne 23. října 2020 vydala žalovaná napadené rozhodnutí (č. j. VS-186859-6/ČJ-2020-803830), kterým zamítla stížnost žalobce a potvrdila tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
21. O jednotlivých námitkách soud uvážil následovně.

K nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí

22. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť správní spis neobsahuje protokoly či jakékoliv jiné záznamy o výpovědi žalobce či odsouzeného J. K. Také neobsahuje ani listinu dokládající výsledky konfirmačního testu provedené Ústavem soudního lékařství v Brně, avšak na všechny výše uvedené podklady je důkaz v rozhodnutí odkazováno.
23. Touto otázkou by se soud musel zabývat i bez příslušných žalobních námitek, jelikož se jedná o předpoklad dalšího věcného přezkumu (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.). Namítanou nepřezkoumatelností spočívající v neúplnosti spisu se proto zabýval přednostně.
24. Z napadeného rozhodnutí lze seznat, že správní orgán pracoval s výpovědí žalobce, jehož verzi a konstrukci děje označil za účelovou a nezakládající se na pravdě, ale především s výpovědí druhého odsouzeného (J. K.), který měl při vyšetřování sdělit, že drogu měl do kávy žalobci vhodit. Na tato tvrzení a výpověď J. K. je odkazováno v rámci celého odůvodnění napadeného rozhodnutí.
25. Přezkoumáním správního spisu však soud dospěl k závěru, že žádná listina obsahující výpověď J. K. není ve správním spise obsažena. Správní spis obsahuje pouze listiny shrnuté v bodech 16. – 19. tohoto rozhodnutí, tj. záznam o kázeňském přestupku, úřední záznamy o podání vysvětlení inspektora prap. J. K. a inspektora nrap. J. S., monitoring drog – výsledky orientačního toxikologického vyšetření moči na přítomnost drog při použití multipanelu, výsledky konfirmačního vyšetření moči na přítomnost drog, úřední

záznam o podání vysvětlení vychovatele VT Bc. L. Š. a nakonec prvostupňové rozhodnutí, stížnost žalobce a napadené rozhodnutí.

26. S ohledem na uvedené soud uvádí, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za podklad napadeného rozhodnutí, nemá vzhledem k chybějící svědecké výpovědi ve správním spisu oporu ve spisu. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, např. z rozsudku ze dne 8. srpna 2007, č. j. 3 As 54/2006 – 71: „[j]estliže v řízení o správním deliktu byli podle opakovaného tvrzení správních orgánů k věci vyslechnuti svědci, avšak protokoly o jejich výpovědích nejsou součástí správního spisu a obsah těchto výpovědí ani není znám, krajský soud napadené správní rozhodnutí zruší podle § 76 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního. Pokud tak krajský soud neučiní, zatíží řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé a Nejvyšší správní soud, který k takové vadě v řízení o kasační stížnosti přiblíží z úřední povinnosti, zruší napadené rozhodnutí krajského soudu podle § 109 odst. 3 soudního řádu správního.“
27. Žalovaná úřední záznam o podání vysvětlení J. K. ze dne 8. října 2020 předložila až k vyjádření k žalobě. Nad rámec tohoto důkazu předložila také úřední záznam o podání vysvětlení J. K. ze dne 16. listopadu 2020 a ve vyjádření k žalobě dále rozvedla důvody přijetí napadeného rozhodnutí a taktéž argumentovala ve vztahu k pozměnění výpovědi po vydání napadeného rozhodnutí.
28. Soud konstatuje, že důvody a důkazy, pro které bylo vydáno rozhodnutí, musí správní orgán vtělit do jeho odůvodnění a začlenit do správního spisu, a nikoliv je doplňovat v řízení před správními soudy (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. srpna 2013, č. j. 8 Afs 58/2012 - 44, ze dne 10. února 2016, č. j. 4 As 207/2015 - 107, ze dne 24. září 2014, č. j. 8 Afs 34/2013 - 68, ze dne 3. března 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 - 43 atp.).
29. Ve vztahu k pozměněné výpovědi J. K. ze dne 16. listopadu 2020 je nutné dodat, že soudní přezkum napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), tj. v době vydání napadeného rozhodnutí.
30. S ohledem na shora uvedené vyhodnotil soud okruh námitek týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu neúplnosti spisu jako důvodný.

Ke kázeňskému přestupku dle § 28 odst. 3 zákona o výkonu trestu

31. Nad rámec potřebného odůvodnění (*obiter dictum*) soud považuje za nezbytné připomenout relevantní judikaturu v souzené věci, kterou bude nezbytné reflektovat v dalším řízení.
32. Jak uvedla sama žalovaná, na rozhodování správního orgánu dle zákona o výkonu trestu nelze klást nároky srovnatelné s jinými rozhodnutími správních orgánů nebo soudů, neboť zde vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznicích v reálném čase. Tyto závěry vyplývají mj. např. z usnesení Ústavního soudu ze dne 21. října 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08, nebo z usnesení Ústavního soudu ze dne 4. února 2010, sp. zn. II. ÚS 3239/09. Nelze ovšem opomenout, jak z této judikatury vyplývá dále, že i v takových řízeních je povinností správního orgánu náležitě zjistit skutečný stav věci, resp. řádně odůvodnit přijaté závěry (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. února 2014, č. j. 5 As 83/2013 – 34, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. února 2015, č. j. 5 As 89/2014 – 25).

33. Jak vyplývá např. z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. dubna 2019, č. j. 9 As 338/2018 – 50: „[z]ákon o výkonu trestu nestanoví, o jakou formu zavinění se v případě kázeňského přestupku jedná. Pouze obecně zakotvuje požadavek zavinění porušení povinnosti, pořádku či kázně.“ Vzhledem k povaze kázeňského přestupku se dle judikatury Nejvyššího správního soudu nabízí analogické použití právních předpisů upravujících podmínky odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. února 2017, č. j. 6 As 303/2016 – 37, a ze dne 5. prosince 2014, č. j. 2 As 101/2014 – 26). Jak dále rozvádí citovaný rozsudek „[t]akovému postupu nasvědčuje i § 55 odst. 1 zákona o výkonu trestu, podle něhož se uložením kázeňského trestu vyřizují též jednání, která mají znaky přestupků, pokud byly spáchány během výkonu trestu. Podle § 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, který byl platný v době jednání zakládajícího odpovědnost, postačí k odpovědnosti za přestupek zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Na toto pojetí zavinění ostatně navázal i současný zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (viz § 15 odst. 1). K odpovědnosti za kázeňský přestupek tak postačuje zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. V případě porušení zákazu konzumovat návykové látky zákon o výkonu trestu úmyslné zavinění nevyžaduje, postačí tedy zavinění z nedbalosti.“
34. Z § 47 odst. 1 zákona o výkonu trestu vyplývá požadavek na náležité objasnění okolností kázeňského přestupku a prokázání viny odsouzeného. Nutnost prokázání viny odsouzeného jako podmínky pro uložení kázeňského trestu stanoví rovněž § 58 vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů, a která obsahuje podrobnosti projednávání kázeňského přestupku. Odpovědnost za náležité objasnění okolností kázeňského přestupku a prokázání viny odsouzeného přitom nese správní orgán, který o uložení kázeňského trestu rozhoduje. Správní orgán ukládající kázeňský trest tedy nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. července 2007, č. j. 4 Azs 44/2007 – 124, ze dne 24. června 2013, č. j. 5 As 160/2012 – 44, ze dne 7. dubna 2011, č. j. 5 As 7/2011 – 48, publ. pod. č. 2412/2011 Sb. NSS, ze dne 19. června 2014, č. j. 2 As 52/2013 – 69, ze dne 19. června 2014, č. j. 2 As 52/2013 – 69 atp.).
35. Jak dále vyplývá z citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, „[p]ovinností správních orgánů tedy bylo prokázat bez důvodných pochybností buďto to, že žalobce, ač obeznámen se zákazem plynoucím z § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu, návykovou látku sám konzumoval, nebo že si byl vědom, respektive si vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl být vědom toho, že návykovou látku konzumuje. Lze soubhlasit se závěrem krajského soudu, že tomuto požadavku správní orgány nedostály. Z jejich rozhodnutí totiž není seznatelné, na základě jakých úvah dospěly k závěru o vině žalobce (alespoň ve formě nevědomé nedbalosti). Žalobce vědomé požití zakázané látky vyloučil a všichni svědci popřeli, že by jej při konzumaci návykové látky viděli. Dále žalobce uvedl, že mu látku měl přimíchat do nápoje spoluvězeň H., který mu opakovaně vyhrožoval, že jej tzv. „udělá“, což i dle vyjádření žalované může spočívat jediné v intoxikaci stravy. Žalobce tedy předestřel vlastní skutkovou verzi děje, kterou nelze označit prima facie za zcela nepravděpodobnou či bizarní, zvláště za situace, kdy několik svědků potvrdilo, že k vyhrožování došlo a jeden z nich viděl, jak spoluvězeň H. manipuluje s hrnkem žalobce. Speciální pedagog v rozhodnutí o kázeňském trestu po shrnutí obsahu svědeckých výpovědí nicméně toliko konstatoval, že cizí zavinění nebylo prokázáno a tvrzení žalobce označil s odvoláním na jeho blíže nespecifikovanou drogovou minulost za účelová a nedůvěryhodná.

Věrohodnost provedených svědeckých výpovědí přitom nijak nezpochybnil; nehodnotil je ani z hlediska důvěryhodnosti vypovídajících osob, jejich vztahu k věci, apod. Přestože tedy provedené důkazní prostředky neprokazují, že žalobci skutečně někdo bez jeho vědomí látku podal, neposkytují na druhou stranu ani dostatečnou oporu pro závěr, že je tato možnost jednoznačně vyloučena, a tudíž musel žalobce látku požit vědomě sám. To, že nebylo prokázáno, že žalobci látku někdo bez jeho vědomí podal, neznamena, že byla prokázána jeho vina. Povinností správních orgánů přitom bylo prokázat zavinění samotného žalobce (viz výše), nikoliv vyloučit zavinění cizích osob. Touto skutečností se však správní orgány ve svých rozhodnutích dostatečně nezabývaly a krajský soud nepochybil, když pro tento důvod jejich rozhodnutí zrušil.“

VI. Shrnutí a náklady řízení

36. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud po provedeném řízení k závěru, že napadené rozhodnutí je třeba zrušit pro nezákonnost. Z těchto důvodů napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zdejší soud zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení žalovaná rozhodne vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
37. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Žalobce byl v soudním řízení zastoupen advokátem dle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii. Této osobě dle § 35 odst. 2 s. ř. s. náleží odměna za zastupování. Pro určení její výše se užije vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Náklady řízení žalobce se sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepsí žaloby a replika žalobce) 3 x 3.100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 3 x 300 Kč. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit spolu s DPH částku 15.342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. července 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu